

Сборник съдебна практика

Дело C-18/16

К.
срещу
Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Преюдициално запитване,
отправено от Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem)

„Преюдициално запитване — Стандарти относно приемането на кандидати за международна закрила — Директива 2013/32/ЕС — Член 9 — Право за оставане в държавата членка до разглеждането на молбата — Директива 2013/33/ЕС — Член 8, параграф 3, първа алинея, букви а) и б) — Задържане — Проверка на самоличността или националността — Установяване на елементите, на които се основава молбата за международна закрила — Валидност — Харта на основните права на Европейския съюз — Членове 6 и 52 — Ограничаване — Пропорционалност“

Резюме — Решение на Съда (четвърти състав) от 14 септември 2017 г.

Контрол по границите, убежище и имиграция — Политика относно убежището — Стандарти относно приемането на кандидати за международна закрила — Директива 2013/33 — Член 8, параграф 3, първа алинея, букви а) и б) — Задържане на кандидат за международна закрила с цел установяване или проверка на неговата самоличност или националност или с цел установяване на елементите, на които се основава молбата му, което не би могло да бъде извършено другояче — Преценка на валидността на тази разпоредба от гледна точка на членове 6 и 52 от Хартата на основните права на Европейския съюз — Валидност

(член 6 и член 52, параграфи 1 и 3 от Хартата на основните права на Европейския съюз; член 8, параграф 3, първа алинея, букви а) и б) и член 9, параграф 1 от Директива 2013/33 на Европейския парламент и на Съвета)

При преценката на член 8, параграф 3, първа алинея, букви а) и б) от Директива 2013/33/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за определяне на стандарти относно приемането на кандидати за международна закрила не се установяват обстоятелства, които да засягат валидността на тази разпоредба от гледна точка на член 6 и член 52, параграфи 1 и 3 от Хартата на основните права на Европейския съюз.

В това отношение следва да се отбележи, че ограничаването на упражняването на правото на свобода с член 8, параграф 3, първа алинея, букви а) и б) от Директива 2013/33 е предвидено в законодателен акт на Съюза и не засяга основното съдържание на правото на свобода, закрепено в член 6 от Хартата. Всъщност член 8, параграф 3, първа алинея, букви а) и б) от тази директива не поставя под съмнение гаранциите за това право и — както следва от текста на разпоредбата и от съображение 15 от Директивата — овластява държавите членки да

задържат кандидатите единствено поради личното им поведение и при наличието на посочените в тази разпоредба изключителни обстоятелства, които са и допълнително стеснени чрез съвкупността от условия, предвидени в членове 8 и 9 от Директивата (вж. по аналогия решение от 15 февруари 2016 г., N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, т. 51 и 52). В това отношение както от текста и контекста, така и от историята на член 8 от Директива 2013/33 следва, че това правомощие зависи от спазването на съвкупност от условия, чиято цел е строго да се стеснят хипотезите на прилагане на подобна мярка.

Ограниченията за упражняването на правото по член 6 от Хартата, въведени с член 8, параграф 3, първа алинея, букви а) и б) от Директивата, не са и несъразмерни спрямо търсените цели. В това отношение следва да се отбележи, че в член 8, параграф 3, първа алинея, буква а), както и буква б) е намерена равновесната точка между следваната цел от общ интерес, а именно правилното функциониране на общата европейска система за убежище, позволяващо предоставяне на международна закрила на кандидатите, които действително се нуждаят от нея, и отхвърляне на молбите на онези, които не отговарят на условията, от една страна, и произтичащата от всяка мярка за задържане намеса в правото на свобода, от друга. Всъщност, макар че правилното функциониране на общата европейска система за убежище фактически изисква компетентните национални органи да разполагат с надеждна информация за самоличността и националността на кандидата за международна закрила и за елементите, на които се основава молбата му, все пак посочената разпоредба не може да е основание да се налагат мерки за задържане, без тези национални органи предварително във всеки отделен случай да са проверили дали мерките са пропорционални на следваните цели.

(вж. т. 35, 41, 47, 48 и 54 и диспозитива)